

БОРБА®

Христо Ботев

Героите – борци за свободата на родината си,
НЕ УМИРАТ

BORBA ©
PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.
MARCH, 2010

Жизнен път, голготен, но славен

162 години от рождението на Христо Ботев

Жизненият път на големия ни поет и революционер родолюбец е път голготен, но славен. Не случайно българската съдба избира тъкмо него – млад, хубав, достолепен, жертвоготовен, да бъде върховна изява на революционната ни борба за свобода и да загине в нея. Сякаш пророчески Ботев е бил наясно със своята кончина, предричайки смъртта си: “На смърт, братя, на смърт да вървим!” И в друг стих изрича пак същото: “В редовете на борбата да си найда и аз гроба.” Смъртта за него не е само възможно следствие от люта и неравна борба с петвековния поробител, **Ботев приема своята смърт най-вече като морално задължение към страдащия народ и родина. В този смисъл смъртта за Отечеството не е прост биологичен акт, а велико тайнство, насъщна необходимост. В основите на свободата трябва да легнат най-чистите и свети люде, най-жертвоготовните, за да бъде и свободата на Родината най-чиста и свята.** За Ботев и за съратниците му Отечеството е свещена земя. Затова и любовта към него е най-чистата, титанична, безгранична любов. Затова изтръгва от душата си и словата: “Аз ще направя ръцете си на чукове, кожата си на тъпан и главата си на бомба, тък ще изляза на борба със стихията.” То, Отечеството, скъпо, свидно и любимо е всичко за него. А другото е “после Отечеството”. Не ни изненадва защо в прощалното си писмо до Венета той написва гумите, доказателство за това: “Ако умра, то знай, че после Отечеството си съм обичал най-много тебе...”

Краткият, но славен голготен път от Козлодуй до Вола, бих казала, че е голготния **път на България**. Този път Христо Ботев изминава със сабя в ръка и с вяра, очакване за добрите бъднини на България, за което е готов да положи кости. И земята ни кърмилница приема младите му мъченически кости, за да ги повие в черните побои на своята най-голяма мъка. Но смъртта за многострадалното Отечество е най-вече възкресение. Затова и Ботевите слова: “Тоз, който падне в бой за свобода, / той не умира: него жалеят / земя и небе, звяр и природа, / и певци песни за него пеят...”

Сто шестдесет и две години, а Ботев живее в душите и сърцата на българина и ще живее, докато ги има България и истинските родолюбиви българи.

Елена Вачева

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florenge, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Паприковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 59, брой 2

Книжка сто осемдесетъ и осма

Мартъ 2010

Съобщение

на Президиума на Българския национален фронт, Инк. (БНФ, Инк.)

Предвид това, че в сп. "Борба" не бяха отпечатани материалите от 31-вия редовен двугодишен конгрес на БНФ, Инк., състоял се на 20 април 2008 г., и членовете на организацията не можаха да се запознаят с тях, в последно време в редакцията постъпват запитвания във връзка с разпоредбите на чл. 14, т. 2 от устава на БНФ – кога и къде ще се проведе 32-рия редовен конгрес през настоящата 2010 г.

Редакцията е упълномощена от Президиума на организацията да отпечата за информация на интересуващите се предоставеното ѝ извлечение от протокола на 31-вия конгрес, от което е видно, че на него е взето решение конгресите в бъдеще да се провеждат не на всеки две, а на четири години.

БОРБА

Извлечение от Протокола

от 31-вия редовен двугодишен конгрес

на Българския национален фронт, Инк., състоял се на 20 април 2008 г.
в Конферентната зала на църквата "Св. София" в Чикаго – САЩ

Точно в 11 часа секретарят на организацията г-н Борислав Борисов, след като съобщи, че решението на конгреса е взето на заседание на ръководството на БНФ, Инк., от 25 януари 2008 г. и че решението е достигнало до всички низови организации, даде думата на председателя на БНФ, Инк., д-р. инж. Александър Дърводелски, който с прочувствено слово поздрави делегатите и им пожела успех.

След обикновения ритуал: молитва, избор на комисии и доклад на мандатната комисия, която обяви, че има кворум, думата бе дадена отново на председателя за изнасяне на основния доклад. След него бе прочетен съдоклад от зам.-председателя г-н Г. Спасов (който не присъства на конгреса и бе представен по пълномощия от Б. Борисов). Бе изнесен и втори доклад от зам.-председателя г-н Миро Гергов.

По докладите станаха оживени разисквания. Интерес предизвика съобщението на председателя, че са постъпили искания от членове на организацията БНФ, Инк. да се трансформира във фондация. По въпроса също бяха изказани най-различни мнения. Председателят ги обобщи с аргументи "за" и "против". Предложението, включено като точка в дневния ред – за трансформация на организацията във фондация, бе гласувано и отхвърлено (чл. 14, т. 2 от устава, с обикновено мнозинство).

(...)

Секретарят Б. Борисов докладва и за включеното като точка в дневния ред искане за изменение на т. 2 от чл. 14, отнасяща се до провеждането на редовните конгреси. А тя гласи, че "редовният конгрес се провежда веднъж на две години". Отново председателят взе думата и аргументира възможността редовните конгреси да се провеждат на по-дълъг период от време, примерно на 3-4 години. Делегатите проявиха разбиране, че разпръснатите организации на Фронта по целия свят възпрепятстват делегатите в този кратък двугодишен срок да организират делата си така, че да присъстват ефективно на конгресите, с което им се отнема възможността в конгресната зала да вземат отношение по повдигнатите въпроси. Изказаха се мнения срокът за свикване на редовните конгреси да бъде удължен на 3 или 4 години. Подложено на гласуване съгласно изискванията на чл. 14, т. 12, изр. 2 – изискуемото квалифицирано мнозинство прие следния текст: "Редовните конгреси да се провеждат на 4 години."

(...)

Комисията по номинациите с председател г-н Миро Гергов предложи Централният управителен съвет на БНФ, Инк., който ще представлява организацията през следващите 5 години, да има следния състав:

Президиум: Александър Дърводелски – председател, Гошо Спасов – зам.-председател, Миро Гергов – зам.-председател, Борислав Борисов – секретар-касиер, Жеко Жеков – член.

Контролно-ревизионна комисия: Иван Тодоров – председател, Стефан Малчев и Здравко Данаилов – членове.

Борд на директорите: Георги Чакарчиев, Петър Петров, Александра Агелбрум, Георги Антонов, Иван Трайков, Йосиф Загорски, Борис Камбуров (и други лица, които бяха избрани на конгреса).

(...)

След изчерпване на дневния ред 31-вият редовен двугодишен конгрес бе закрит.

Секретар – протоколчик:

(Б. Борисов)

Председател:

(Ал. Дърводелски)

Контролно ревизионна комисия

/Ив. Тодоров/

Българският национален фронт, Инк. (БНФ, Инк.) се бори за независима, свободна и демократична България:

- за възстановяване на законността в страната;
- за създаване на условия за свободно и неограничено духовно и стопанско развитие на индивида не като роб на държавата, а като служител на нацията;
- за духовно обединение на всички българи, където и да се намират те;
- за прекратяване и недопускане на престъпното замърсяване на родната земя и природа и незабавно законодателство за прочистване на околната среда;
- за социално законодателство, което да гарантира сносен живот за болните и неработоспособните.

Никой българин не бива да гладува!

- за откриване на работни места и намаляване на безработицата до възможни най-ниски граници, което е единствено във възможностите и умението на управляващите правителства;
- за конфискуване на всички незаконно придобити имоти, без оглед на общественото и политическото положение на притежателите им;
- за законодателно утвърждаване на най-тежки наказания при откриване на корупционни практики по цялата верига на законодателната, изпълнителната и съдебната власт;
- за изключителни мерки в посока скъсване на връзката на престъпния контингент с органите на властта като първи решителен удар срещу организираната престъпност;
- за конфискуване на вещи и имоти, при условие, че собствеността върху тях не съответства на законно придобитите от притежателите им средства.

Една духовна и благоденстваща България е най-добрият залог за поддържане на българщината вътре и вън от държавните ѝ граници и като член на Европейската общност.

Да продължим делото на възрожденците и строителите на третата българска държава!

Да продължим това дело оттам, откъдето комунистите го прекъснаха на 9 септември 1944 г. и го позориха в продължение на 45 години и още 20 до наши дни, когато им се дава възможност да бъдат носители на властта.

Постигането на всичко това зависи само от нас – българския народ!

От позицията на времето

Изминаха 65 години от времето, когато властта в България беше гадена от завоевателя – Съветския съюз, в ръцете на Българската комунистическа партия. Тя използва прикритието на обединилите се в името на демокрацията стари политически партии, в инициирания от Москва Отечествен фронт, за да заграби властта в България и да окове във вериги за цели 45 години българския народ.

Тази превратна тогава за България гата 9 септември 1944 г. бе резултат на споразумение между виждащите се вече победители във Втората световна война Англия, Съединените американски щати и комунистическа Съветска Русия. Чрез него те жестоко наказаха България за нейното участие във войната със символичното обявяване на война на Англия и САЩ. Наказанието беше съкрушително! То започна с вероломното нахлуване на съветските войски в България, въпреки че поддържаше с нея мирни и редовни дипломатически отношения. На 5 септември 1944 г. СССР изненадващо обяви война на България и на 8-ми същия месец войските на Трети украински фронт преминаха гържавните ни граници. Тази именно окупация на България от съветските войски даде в ръцете на българските комунисти властта, която започна с терор, насилие и повсеместни убийства, за да завърши с един жесток диктаторски режим, отнел за 45 години правата и свободите на българските граждани.

Ако се обърнем назад с поглед към тези 45 години комунистическо управление, не може да не се набият в полезрението ни първите му стъпки:

– произволно избиване на десетки хиляди идейни противници на комунизма, на хиляди мирни, необременени политически граждани, административни служители, да не говорим за жертвите на лични отмъщения, белязани с жестокост и отмъстителност;

– разтуряне на съществуващите демократични партии и преследване и репресиране на техните привърженици;

– обособяване на специални затвори и концентрационни лагери за противниците на комунистическата власт, през които преминаха стотици хиляди български граждани;

– системно охулване и тероризиране на Българската православна църква и другите религиозни общности, от които католическата и протестантската дадоха най-много жертви;

– фалшифициране на изборни резултати и референдуми с цел запазване и съхраняване на подарената им от окупаторите власт;

– ликвидиране на основните политически и граждански свободи, като свободата на словото и печата, на събранията и свободния партиен живот;

– икономическо заробване и пролетаризиране на българския народ чрез конфискации, национализации в общогържавен мащаб и регионално по прищевките на местните комунистически дерибей;

– издигане на членовете на комунистическата партия в една привилегирована каста;

– провъзгласяване на комунистическата партия за единствен и несменяем владетел на България;

– пълна зависимост от комунистическа Русия и нескрита тенденция България да бъде присъединена като република към Съветския съюз.

Това е политическата равностетка от комунистическото управление в България. Време предостатъчно, за да ни мотивира към размисъл и поуки от наложения по чужда воля комунистически режим.

Обръщайки поглед към това недалечно минало, с което управляващите са гържали в подчинение народа, ние в никакъв случай и по никакъв начин не зовем за отмъщение и повтаряне на кървавите следдеветосептем-

врийски (от 1944 г.) начини на потисничество. За нас тези средства са неприемливи и показателни за това какво са в състояние да направят “докопалите се” до властта и съхранили я с тероризъм и убийства негодници, родоотстъпници и чуждопоклонници. **Ние не искаме реванш, нито търсим отмъщение. Това не иска и целият български народ. Но той издига високо знамето на искането си за законност, справедливост и възмездие,** както повеляват законите на страната за зверовете, които в продължение на 45 години разплакваха дете в утробата на майка си, бащи, носещи окървавените трупове на синовете си, и съпруги, търсещи незнайните гробове на мъжете си.

Това никога повече не бива да се повтаря и пътят към властта на комунистите трябва веднъж завинаги да бъде затворен.

Изваждайки на показ днес 45-годишната комунистическа власт, а това сме правили и вчера, и завчера, ние се надяваме, че ще поот-

ворим очите на нашите съотечественици, които (молим за извинение) в умствената си слепота още мислят, че комунизмът в битността си може да бъде и демократ с национално българско самосъзнание. Безспорно не всички носители на комунистическата идея могат да се поставят под горния знаменател, но ние питаме – къде бяха те, когато съпартийците им безчинстваха през време на общото им управление?

Колкото по-рано осъзнаем, че тревогата ни от ново участие на комунистическата партия във властта, предизвикано от нашето “безхаберие” и равнодушие, е реална и вземем мерки то да не бъде допуснато, толкова по-бързо родината ни ще излезе от хаоса, в който преднамерено и планомерно с участието си във властта комунистическата партия я тласка.

БОРБА

Журналистическата етика

Журналистическата етика е установила принципа, че при тиражиране на информация всички, ангажирани в изнасянето ѝ, трябва да се придържат към **истината – към истинските факти**. Въпросът за достоверността на информацията, публикувана в едно средство за масово разпространение, никога не е преставала да занимава читателската публика, независимо дали става въпрос за инцидентно или за постоянно издание. Истината, доколкото читателят я намира в изданията, е била и ще си остане мерило за престижа и достойнството на редактора, както и за автора ѝ, ако не се е скрил зад анонимност.

Когато става въпрос за исторически публикации, добре е да се знае, че те се пишат на основата на действителните исторически факти. В своето непрекъснато търсене на истината журналистът или историкът изследовател се стремят да се доберат до автентично познаване на миналото, а не до измислени и изопачавани факти, много често и фалшификати.

Откриването на **истината** обаче в много случаи е трудна задача – особено когато изнасянето ѝ е обект на заблуждаващи и подвеждащи фактори, които са насочени към политически престиж и кауза. Опасно е, когато един редактор би се заел да защитава или прокарва по пътя на фалшификациите и измислиците една кауза. Често тя е бумеранг и фактически унищожава и този, който я е изнесъл, и този, който претендира за нейното авторство. Колкото една кауза гради величието си на лъжи и фалшификации, толкова по-малко съвременниците и/или бъдещите поколения ще се обръщат към нея за пример, поука и подражание.

В повечето случаи, когато истината не е свързана със заблуждаващи и подвеждащи факти, фалшификати и лъжи, и редакторът не се явява инструмент на интереси и амбиции, за които журналистическата етика е принцип без стойност, откриването ѝ се улеснява. Но затруднението отново се появява, когато онези, под чиято диктовка се върши фалшификатът, не смеят да излезат открито, като си служат с подставени безхарактерни лица или двусмислено обвиняват редактора в съчиняването му и се крият зад безименни фактори. В такива случаи читателите на публикациите обикновено приключват въпроса със забележка за морала на редактора и ако са по-благосклонни, за морала на тези, които се крият зад него.

Задачата на средствата за масова информация – била тя всекидневна или периодична, се отнася за текущия обществен живот и за неговите минали предпоставки. Тълкуването на тези въпроси може да има много мнения, включително и несъгласия. **Съобщаването на фактите в тяхната автентична форма е закон, върху който почива цялата журналистическа етика.** Нарушаването му води до самоунищожаването на средствата за масова информация като фактор в очите на общественото мнение. **Колкото една публикация стои по-близо до истината, толкова тя се ползва с по-голямо уважение от читателската публика.** Обратно, колкото повече една публикация се отдава на лъжи и заблуждения, толкова повече публиката гледа с недоверие към нея.

В последна сметка всичко е въпрос на журналистическа етика и морал, които, надяваме се, са далеч от покварата.

Тези етика и морал са ръководили в продължение на половин век редакторите на “Борба”. Затова и днес те са войници на фронта на **истината**.

45 години
комунизъм

Жертви на комунистическия терор

Легионер

Борис Наумов, паднал в бой в Русе на 9 септември 1944 г.

Свещеник

Отец Иван А. Иванов – убит в Ловеч на 9 септември 1944 г.

Офицер

Поручик Боян Григоров – убит в Бургас на 9 февруари 1945 г.

Група легионери от София, с вързани отзад ръце и охранявани от милиционери-партизани, отиват на разстрел на 19 септември 1944 г. с гордо вдигнати глави и с усмивка на уста, защото знаят, че умират за България.

Комунистическите зверства продължават

На 23 май 1945 г. Г. М. Димитров успява под носа на охраната си да се отскубне от погледа на служителите на ДС, които го пазят при определения му домашен арест, и временно се укрива в дома на бившата си секретарка Мара Рачева. По-късно той преминава под американска дипломатическа защита и е приютен във вила на американската мисия, която се ползва от екстериториалност. Няколко дни по-късно “глутницата вълци” от Държавна сигурност надушват дирята му и Мара Рачева е арестувана. Още след няколко дни се съобщава, че тя е успяла да се хвърли от четвъртия етаж на зданието, в което е разпитвана от ДС, и се е самоубила. Тялото ѝ е предадено на майка ѝ в запечатан ковчег. Миналият вече в опозиция земеделски лидер Никола Петков не вярва на версията за самоубийството на Мара Рачева и предизвиква отварянето на ковчеза, като осигурява присъствието на лекар и свидетели. При отварянето на капака присъстващите остават ужасени от онова, което виждат и което подробно описва в доклада си до външното министерство на Англия полк. Уилям Бейли – член на Британската военна мисия в София.

“Лекарят, който се грижеше за майката на момичето, при отварянето на ковчеза ме осведоми, че освен раните от огнестрелно и хладно оръжие са установени следните наранявания, които трудно могат да бъдат обяснени с падане дори от четвъртия етаж. **1. Ноктите на краката са изтръгнати до един. 2. Три пръста от лявата ръка са отсечени при втората става. 3. Двете уши са отрязани. 4. Отрязана е дясната гърда. 5. Езикът е изтръгнат и всички зъби са извадени. 6. От едната страна на талията е съграна кожа с ивица от пет сантиметра.** Мара Рачева е драна като гергьовско агне, вероятно с ножа, с който са отсечени трите пръста на лявата ѝ ръка, ушите и гърдата ѝ. Или с бръснач, често употребявано “пособие” при провежданите “следствия”. Искали са да свидетелства срещу Г. М. Димитров и срещу Никола Петков, на когото от няколко месеца е секретарка.”

Така в книгата си “Убийствено червено” г-н Христо Троянски описва този случай, който нито е единствен, нито е изключение.

Мнозина от тези “герои” следователи по естествен път са напуснали земния си живот и на които Темуга “е обърнала гръб”. Но има и още живи сред тях, техните синове,

гъщери и внуци, които са продължили делото на отците си през 45-годишната комунистическа власт. Тях Темуда не трябва да подминава!

Към нея и нейното внимание е отправен нашият поглед с изнасянето на тези факти, а не към мотивация за мъст.

Нека ни бъде позволено да напомним на управляващите, че мълчанието днес вещае утрешни викове, както в писмото си до редакцията отбелязва един млад читател на сп. "Борба".

Не на забравата

Рекичката течеше кървава

Разказ на Виолета Цветкова Чокоева-Ценова

Моят баща Цветко Георгиев Чокоев е роден през 1894 г. в с. Голему Ясеновец, Кулска околия, сега Зайчарско. Завършва хуманна медицина в София, след което работи в Александровска болница. Бил участъков лекар в Градец и Рабиша, където се оженва за дъщерята на Тодор Илиев

– човек с авторитет, старши конен полицай в околийското управление в Белозградчик, а през 1936-1937 г. – кмет на Рабиша. Раждат им се две деца. През 1934 г. е назначен за фелдшер в с. Макреш, обслужва и селата Вълчек и Шишманово. Помня, веднъж татко си дойде от Видин и донесе една четвърти-та кутия с медикаменти, които получил с фактура. Тъкмо се прибра, дойде баба Елена Куцарката – майка на партизанина Бако (Витко Иванов) и му каза заповеднически:

– Ще ми дадеш всички лекарства и бинтове!

– Как така всичко?! С какво ще лекувам болните?

– Не ме интересува! Давай всичко! – отсече тя и отвори една празна торба. Татко не посмя да откаже и изтърси в торбата всички лекарства и превързочни материали. Младият лекар д-р Логофетов, назначен в Княз Александрово, сега Димово, често идваше при баща ми за съвети. Татко му

се оплака и той донесе малко от неговите лекарства.

На 20 август 1944 г. привечер шумкари влизат в Рабиша, извеждат от къщи дядо ми Тодор Илиев Зуров и го убиват пред общината. Не е гонел партизаните, но бил буден човек. В Рабиша полиция не е имало. Ден или два преди 9-и септември татко и мама стояха пред вратата. Откъм училището се зададоха полицаи в строй, напускаха Макреш, и един от тях извика:

– Чокоев, тръгвай с нас, има болни полицаи!

– Моето място е при семейството ми и при хората – отговори баща ми.

На 15 септември започнаха първите арести. На сутринта на път към здравната служба татко се отбива в дюкяна да си купи цигари. След него влиза Мито Дудучара – въоръжен, арестува го и двамата отиват в кметството. Там беше здравната служба. Влизат в кабинета, татко преглежда пациенти. Янка Грънчарова, стара мома и дъщеря на предишния фелдшер (с нея живеехме пог наем в една къща), влиза за преглед и преди да се съблече, моли Мито да излезе, но той отказва. Като се прибра, каза на мама, че татко е арестуван. Носехме му храна сутрин, на обяд и вечер. Коридорът беше пълен с комунисти, въоръжени с пушки и автомати. Партизани нямаше, те бяха отишли във Видин и по градовете. Мазето на общината беше пълно с арестанти, имаше хора, докарани от Видин и околните села. Татко имаше

тефтер за вересии, преглеждаше и без пари – и го даде на мама заедно със златния си часовник. Гледаше отчаяно и жално, дума не можехме да разменим.

На 16-и занесохме кокошка със зарзават, аз все с мама ходех, бях 12-годишна. Тамко върна яденето, казали му, че ще го убият. На 18-и сутринта мама сама отиде да занесе закуската. От площада по циментово мостче с парапети се влизаше направо в кметството. От двете страни на мостчето имаше въоръжена охрана. На този ден нямало никой. Дежурел само един и казал на мама:

– Няма ги, снощи ги вдигнаха.

– Къде са ги откарали без грехи, без храна?

– В Кула – излъгал той. Тръгнала си. Някои шушукали, че били вдигнати за Видин, други – за Сибир, но един казал на мама, че са избити.

– Не може да ги избият без съд и присъда! – възразила уверено тя.

Кумицата Марийка Йорданова Попова видяла двама комунисти да се мият на една помпа, целите опръскани с кръв. Поздравила ги:

– Добро утро! Какво сте клали, та толкова сте се опръскали с кръв?

– Клахме пилета! – засмели се те. Тя дойде у нас, каза на мама и я предупреди: “Но да не ме издадеш!” Единият от тези убийци е още жив, затова ще премълча имената им. Вечерта у нас дойде Ивана, жената на Мито Нейчов, убит с баща си Нейчо Димитров, и каза на мама:

– Како Зорке, вземи лопата или мотика да идем във Вълчешки дол! Наша комшийка била днес овчарка, нейните две кучета се спуснали в дола и взели силно да лаят. Тя отишла да види...

Долът е дълъг няколко километра, дълбок – 3-4 метра, по средата тече рекичка, иде от Шишманово. От Макреш до река Витбол, където се влива – 4 километра, рекичката текла кървава. На другия ден отиват мама, Ивана Нейчова, жената на кръчмаря Коста Иванов – братовчед на

Бако, и още няколко жени. Долу, на равното, гледат: тук локва кръв, там – локва кръв, много кървави локви, наредени в кръг. Но къде са телата? “В изгълбаното са!” – рекли си те. Мама започнала да копае коситрата – трева, от която си правехме пръстенчета, ония гледали. Копнала веднъж, копнала втори път, нещо отхвъркнало, помислили, че е мишка, но то било човешко ухо. Открила мъж, захлупен по очи, облечен с черен пуловер. Ивана Нейчова извикала:

– Това е моят Мито! Познавам си плетката на пуловера!

Мама се навела, помъчила да го обърне и като вдигнала очи към жените, те били вече на баура. Хвърлила мотиката и побързала да ги настигне.

– Отиваме при кмета Цено Николов – рекли те. Той е баща на партизанин, убит в Стакевския балкан. Влезли в кметството.

– Бай Цене, разреши ни да си приберем мъжете от дола и да ги погребем. Да знаят децата къде са им гробовете.

– Сигурни ли сте, че са вашите мъже? – засмял се той.

– Аз си познавам плетката на пуловера на мъжа ми – отвърнала Ивана.

– Ако не са вашите мъже, давате ли си главите? – запитал той.

Жените навели глави и си рекли: “Децата ни останаха без бащи. И без майки ли да останат?” И си тръгнали. Мита, жената на кръчмаря Коста Иванов, братовчед на Бако, предложила:

– Да отидем при леля Елена Куцарката, тя да каже на Витко (Бако) да ни позволи да си приберем мъжете. – Отишли, но партизанската майка се засмяла:

– Вие луди ли сте? У Вълчешкия дол са избити 800 души! Как ще намерите вашите мъже между тях?

Оттам отишли в Бранковци при зълвата на Ивана Митова, женена за голям комунист, но майка му ги върнала: “Няма защо да питате. Няма да разреши.”

През 1937 г. татко построил къща на гара Макреш, където смяташе да живее,

когато се пенсионира. След убийството му се преместихме в къщата. Сестра ми завърши гимназия в Белоградчик, но не ѝ даваха работа и с майка ми товареха вагони с лук, цвекло, дини. Аз завърших прогимназия в Рабша, живеех при баба. Осми клас учех в Княз Александрово, ходехме пеша по жп линията. Имах хубави оценки, участвах в кръжок по биология, но като дете на народен враг ме оставиха да повтарям класа. През лятото участвах в бригадирското движение, в националната бригада в Крумово, Пловдивско. Всяка вечер ме изкарваха пред отряда като първенец. В 10-и клас учителят по физика, комунист, отсече: "Докато съм аз в това училище, Виолета Чокоева няма да премине в по-горен клас!" И напуснах училище. На 1 юни 1952 г. ни изселиха в Княз Александрово за три години. Омъжих се и 40-годишна за-

върших икономически техникум като частна ученичка. Работех като счетоводителка, дълги години бях касиерка в зъболечението.

Присъдата на баща ми, издана след смъртта му, е отменена с решение 219 от 30 октомври 1997 г., с което е признат за невинен.

Сега, макар че съм с много болести, разнасям сп. "Борба" и се грижа за Мемориала на жертвите на комунизма във Видин. Всяка година на 17 септември, датата на масовите убийства във Вълчешкия дол, се отслужва панихида в памет на стотиците невинни жертви. Тази година (2009 г.) параклисът не можа да побере дошлите да почетат паметта им и доста хора стояха вън със свещи в ръце, навели почтително глави.

Запис на Надежда Любенова

Областен съвет на Съюза на репресираните от комунистическия терор – гр. Шумен

Офис: ул. "Л. Кошут"№1, гр.Шумен

тел.:864 554

GSM: 0888 310322

До редакцията на сп. "Борба"

Уважаема редакция, уважете молбата ни да дадете гласност на настоящото ни писмо и да отпечатате имената на убитите.

Областен съвет на Съюза на репресираните от комунистическия терор – Шумен

Не на забравата

Днес сме свидетели как болшевишката БКП/БСП (сменила козината си, но не и вълчия си нрав) прави всичко възможно зверствата, които извърши над българския народ след 9 септември в периода 1944-1959 г., да бъдат обречени на забвение. Проформа след 10 ноември 1989 г. БСП прие Закон за обявяване на комунистическия режим за престъпен и Пражката декларация за болшевишко-нацисткия геноцид. Всичко това обаче си остана само на книга.

Жестоките убийства, които комунистическата власт извърши след 9 септември 1944 г., засегнаха и бившата Шуменска околия. Ето имената на част от убитите:

М-р д-р Николай Николаев
Подполк. Иван Недялков
Иван Нейков Господинов
Кръстю Иванов Марангозов
Николай Генчев Иванов

Николай Панчев Александров
Недю Славов Танев
Никола Велев Попов
Никола Стоянов Иванов
Пантелей Костов Дюкмеджиев

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Петко... (от с. Александрово)
Пенчо Иванов Тодоров
Петър Ст. Стойков
Радослав Йосифов Овчаров
Стефан Пенев Стоянов
Николай Димитров Краваров
Димитър Ив. Поланурдов
Здравко Иванов
Делчо Димитров Дочев
Стоян Узунов
М-р инж. Димитър Василев
М-р Иван Иванов Багрянов
Иван Атанасов Велчев
Марин Иванов Тютюнджиев
Никола Антов Начев
Янко Ангелов Калчев
Николай Панчев Александров
Недю Славов Танев
Никола Велев Попов
Никола Стоянов Иванов
Арх. н-к отец Ангел Хубанчев
Полк. Генчо Бончев
Кап. Хр. Дочев (брат на д-р Иван Дочев)
Иван Иванов Мангов
Борис Ив. Попов
Борис Тодоров Чомаков
Бончо Тодоров Недев
Благой Недев Балканджиев

Ген. Георги Христов Ковачев
Генчо Ганчев Совчев
Дончо Маринов Дончев
Кирил Петров Преславски
Майор Иван Ст. Райков
Александър В. Златев
Слави Иванов Стоянов
Стоян Петков Чакалов
Слави Тенев Славов
Антон Александров Жеков
Стоян Петров Купринов
Стоян Колев Стоянов
Станой Йосифов Матев
Стоян Георгиев Милев
Петър Д. Димитров
Кап. Иван Тодоров Тодоров
Христо Неделчев Христов
Тодор Каров Пенчев
Христо Харалампиев Тричков
Христо Христов Божилков
Антон Вълков Господинов
Ген. Никола Христов
Юлий Волов
Ангел Стоянов
Боян Койчев Желев
Нейко Атанасов Кожухаров
Пенчо Петров Желязков
Петко Димитров Герчев

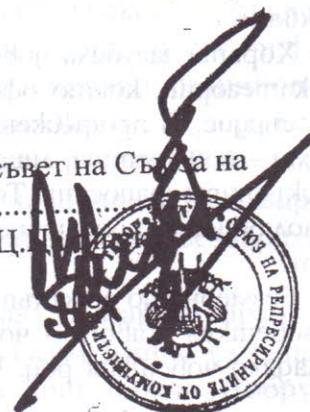
Ние не щем кърваво възмездие, а само едно законно потърсване на съдебна отговорност от виновните лица. Това се извърши в останалите посткомунистически страни като Полша, Чехия, Унгария, Латвия и т.н. Затова и те отидоха много напред в своето социално-икономическо и политическо развитие.

Надяваме се, че управляващата партия ГЕРБ и особено министър-председателят г-н Борисов, чийто дядо също така е убит след 9 септември 1944 г., ще извършат този напълно законен и морален акт. По този начин ще се затвори тази срамна страница от нашата най-нова история.

Председател на Областния съвет на Съюза на репресираните и член на ЦС: Цветан Цанински

Председател на Областния съвет на Съюза на репресираните и член на Централния съвет:.....

Ц.Ц.

Българският народ иска да знае истината!

Нашата страна сега е във процес на ликвидиране съ режима на комунистите и изграждане на една нова свободна и демократична България. Това не може да се постигне без едно цялокупно участие на народа.

През време на 47-годишния комунистически режим десетки хиляди граждани бяха избити или "изчезнаха". Техните близки, роднини и приятели дирят и искат да открият неznайните гробове. Искат да се преброят жертвите, да се установи кои са виновниците – терористите и палачите, и те да бъдат подведени под отговорност и наказани, независимо какви постове заемат във управлението – ако има такива, които още заемат постове. Миналото тежи на душата на народа, преди то да бъде ликвидирано, народът нма сърдце да се включи всеотдайно във строежа на утрешна България.

Не става въпрос за реванш или отмъщение, въпросът е за отговорности и правосъ

дие, да се постъпи така, както би се постъпило във всяка една правова държава.

Въ България са създадени вече непартийни организации, частни инициативи, които си поставят за цел изследване на миналото, откриване на жертвите и идентифициране на виновниците. Всички тези организации заслужават подкрепа. Въпросът за изследването на миналото обаче е много голем въпрос. Той не може да се разреши само съ частна инициатива. Председателят, правителството имат задължението да вземат инициативата и по официален път да се отпочне и направи пълно изследване на миналото съ цел да се ликвидира то и да се открие пътят за строежа на бъдещето.

Българският народ иска да знае истината!

Този въпрос трябва да се реши, докато не е станало късно, докато не се е изчерпало народното търпение!

БНФ

Позиция

Неверни дни живее българската земя

Мъка и болка стягат гърдите ни. Защо и как стана това, промяна, преход ли е и от какво към какво? Лицемерен, лъжлив, фалшив е нашият 20-годишен преход. Преход, чийто мащаби се измерват единствено и само с пари и властолюбие, а не с морал, чест и истинско родолюбие. И все пак има малко някакво желано очакване за нещо по-добро, по-човеколюбиво и човекогрижовно. Дано! Дано! Дано! – казваме си в неговото очакване.

Хората загубиха доверие в държавата, в институциите. Загубиха доверие в основните категории, които оформят морала човешки – почтеност, достойнство, човечност, милосърдие. В продължение на 20 години те се изместиха от лъжата в най-порочните форми – пошлостта, лицемерието, популизма. Носим на раменете си раницата с грижите и оскъдните радости. Това ли заслужава българинът, изумявал света с трудолюбието, ученолюбието, родолюбието си всеотдайно, почтеността и високата си чиста нравственост?

Безмерно го престъпност славолюбие, жестокост, алчност, сребролюбие. Несигурност на човешкия живот – човекът, преследван безпричинно от жестокост. Властва злото, завладяло човешкия род. Човекът, изпаднал в тежка мизерия, се самоубива. Поредица от

удари, теглещи страната ни назад. Упадък на нравите, разбунтувана душевност без определена посока към добро или зло и т.н.

Тревожно е песимистичното примирение и затворилия се в своя собствен свят творец. Наложително по съвест и доброволно е тържеството на разума, обезверяването и отчаянието да отстъпят пред духовното извисяване, вяра във възможностите на човешкия ум и здрав смисъл. Помъдрял от житейските изпитания, гражданинът да намери и тръгне по верния път към по-добро бъдеще. Необходима е близост до човеците, преклонение пред обикновените люде, носители на добродетели, на чувство за чест и достойнство с всеотдайност за себераздаване. Възхвала на нравствено чистата, силната личност. Песимистичното примирение и затворилия се в своя собствен свят истински творец да се ориентира към достойна за уважение активност в полза на човешкия и обществения напредък.

“Царство, което се гроби, загива” – този надпис четем в иконата на Давид, големия син на комит Никола, изобразен с книга в ръка. А и историята вярно ни доказва, че епохите ни на възход винаги са били белязани с устрема към единство и сцепление на народните маси, епохите ни на гибел и робство са дамгосани със знака на раздори, борби за власт, бездушие към всичко ценно, сътворено от мъдри хора. Добре е да помним това.

Виновен си – наведи засрамено глава и помоли за извинение, а не с парливо слово-излияние да продължаваш да хапеш жестоко. В борбата със себе си човек става човек. Вярата е волеви акт. Нека не изпиваме до дъното горчилката на човешкото унижение и общественото падение! Животът е пред нас, пред скъпата ни България. Да заживеем по-достойно, честно, с гордостта на българина и Европа да се гордее с нас – можем и трябва да го сторим.

Е. В., Хасково

Факти

Д-ръ Стоил
Стоиловъ, Нью Йоркъ,
САЩ

Причината за Девети септември

Вече 65 години користни политици и недобросъвестни историографи безапелационно “обясняват” присъединяването на Родината ни къмъ Съветската орбита като прѣкъ резултатъ на членъ единственъ отъ тѣхния обвинителенъ актъ: съюзътъ на България съ Германия. Затова трѣбва да си припомнимъ нѣкои позабравени факти отъ близката наша история, на които мнозина отъ нас сж свидетели.

Въ началото на 30-тѣ години българскиѣ политически партии бѣха се самоизчерпали и компрометирали напълно. Водачитѣ имъ нищо старо не бѣха забравили и нищо ново не бѣха научили. Комунистѣ, наброяващи около 8000

души, нѣмаха физическа възможностъ да взематъ властта безъ съветска агресия. А лѣвото крило на БЗНС и политическиятъ кржгъ “Звено” се поставяха едновременно въ услуга на сръбското, грѣцкото, британското, френското и съветското разузнавания – съобразно външнополитическата обстановка и споредъ който обещавахе да плати повече. Това наложи да се разпуснатъ политическиѣ партии и да се въведе национално безпартийно управление.

Безпартийното българско правителство по дипломатически пътъ, чрезъ прѣки преговори присъедини Южна Добруджа къмъ майката Родина. Външната полити-

ка на това правителство бѣше мирна и реалистична. България се стремеше по мирен пѣтъ, чрезъ двустранни преговори да ликвидира несправедливитѣ клаузи на Ньойския договоръ. Тукъ е потребно да се отбележи, че Съветскитѣ съюзъ, както и възхваляванитѣ велики западни демокрации, не помогнаха на България въ тѣзи нейни законни действия. Обявениятъ външно-политически неутралитетъ на Царство България не бѣше приетъ съ възторгъ отъ нито една велика сила. Защото формиращитѣ се два политически лагера имаха нужда отъ стратегическото положение на нашата страна и отъ нейнитѣ човѣшки ресурси. И ако въ външнополитическо отношение българското правителство не успѣ да направи повече, винага въ това е на великитѣ сили, които изтѣкнати държавници признаваха, че Копенхагенъ, Версай и Ньой сж демонаторитѣ на новия свѣтовенъ взривъ.

Безпартийното българско правителство направи твърде много и за цѣлостния вътрешенъ напредѣкъ на страната, отразено чрезъ красноречивитѣ данни на безпристрастната статистика. Българскитѣ градове се благоустрояваха и модернизираха. Правителството щедро даваше стипендии за получаване на висше образование и за следдипломна специализация въ чужбина. И мнозина отъ тукашнитѣ или въ България хулители на това “фашистко” правителство взѣха университетскитѣ си и докторски дипломи, благодарение на правителственитѣ стипендии, отпуснати имъ отъ Царство България. Учредиха се държавни награди за литература и изкуства, които се даваха на даровити творци, безъ огледъ на личнитѣ имъ политически възгледи. Преди да станат “Димитровски лауреати”, Георги Караславовъ, Орлинъ Василевъ, Христо Радевски, Елисавета Багряна и мнозина други бѣха лауреати на Царство България. Дори Вапцаровъ, съ “нерадната сѣдба” на когото днесъ кому-

ниститѣ спекулиратъ, спечели първитѣ си премии на два общонационални литературни конкурса.

Стопанскитѣ напредѣкъ сѣщо даваше своитѣ зрими плодове. Благодарение на търговията ни съ Германия нашата страна се превърна отъ традиционенъ доставчикъ на суровини въ производителъ на полуфабрикати и промишлени стоки. Започна интензивно развитие на хранително-вкусовата промишленостъ, което даде работа на десетки хиляди работници и оползотвори онѣзи земеделски излишѣци, които дотогава гниеа безъ полза. Благодарение на монополното си положение на германския пазаръ нашата тютюнева промишленостъ се модернизира и устрои капацитета си. Изгради се модерна текстилна промишленостъ, построиха се отгѣлни предприятия за машиностроене и апаратури – но това напълно не се осъществи поради започналата война.

Въ началото на 40-тѣ години великитѣ сили дадоха ясно да се разбере, че българскитѣ неутралитетъ не ще бѣде зачитанъ. Отъ България ултимативно се искаше да избере страна. Алтернативата бѣше: Съветска окупация или война съ Германия, която бѣше нашъ най-добъръ търговски партньоръ и единственъ съюзникъ, гарантиращъ присъединяването на всички откъснати български земи къмъ Отечеството. Когато днесъ се упрѣква тогавашното българско правителство въ “германофилство”, се забравя колко дни удържаха срещу Германия третитѣ най-добре въоръжени европейски страни: Полша, Чехословакия и Франция. Защо отъ малка и невъоръжена България се искаше да направи повече, отколкото Полша, Франция или Чехословакия.

Една война съ Германия за нѣколко дни би разрушила онова, което въ България бѣше създадено съ неимовѣрни усилия, възторгъ и надежди. И срещу какво? Срещу нежеланието на Англия и Франция, поне

на думи, да обещаятъ преразглеждане на несправедливоститѣ, съ които завърши Първата световна война за България. Какво би ни далъ единъ съюзъ съ Съветския съюзъ по онова време?

1. Такъвъ съюзъ бързо би се обърналъ въ комунистическа диктатура, както по сжщото време се случи съ Прибалтийскитѣ страни, принудени отъ великитѣ сили да приематъ съюзъ съ СССР и веднага следъ това да се присъединятъ къмъ него.

2. Съветскиятъ съюзъ не можеше да бжде полезенъ на България съ нищо въ индустриализацията на страната поради собственото си ниско индустриално и техническо равнище, а само би се ползвалъ отъ българскитѣ суровини, полуфабрикати и промишлени стоки, безъ да даде въ замѣна каквото и да е.

3. Разполагайки съ българския плацдармъ, СССР отново би започналъ да фаворизира Гърция за наша смѣтка, та да осъществи двоенъ фланговъ обхватъ въ Пролититѣ: тази двестагодишна мечта на великоруския империализъмъ.

Горекананото се пренебрегва отъ критикаритѣ съ задна дата, които забравятъ, че само държавнитѣ интереси диктуватъ избора на съюзници, а не симпатии къмъ отгълни личности, класи, съсловия или политически партии. Нашиятъ съюзъ съ Германия бѣше предопределенъ отъ недалновидната, себична политика на тритѣ голѣми западни сили, довели до установяване на комунизма въ Източна и Централна Европа. Още преди Техеранъ, Ялта и Потсдамъ, тайнитѣ клаузи на британско-съветския воененъ договоръ предоставиха неограничени политически концесии на Съветския съюзъ въ следвоенна Европа. А сжщевременно Великобритания ни призоваваше да се жертваме за нейната кауза, след като вече ни бѣше предала на Кремълъ!

Въпрѣки съюза съ Германия България поддържаше редовни дипломатически отношения съ Съветския съюзъ, което опровергава всички стари и сегашни приказки

относно “зависимостта” на България отъ Третия райхъ. Съветскиятъ съюзъ ни обяви война едва на 5 септември 1944 г. на основание, че сме били съюзници на Германия. Защо СССР не стори това въ деня, когато германската армия прекоси съветската граница? СССР обяви война на “фашисткото” правителство на Муравиевъ и Гичевъ, следъ като преговоритѣ на Мушановъ въ Кайро бѣха торпиларани отъ единъ български емигрантъ, действалъ съобразно общото желание на Кремълъ, Бѣлия дом и Даунингъ стрийтъ.

Но дори и тази несконпосано разиграна въ Кайро трагикомедия не можа да прикрие единствената причина за 9 септември 1944 г.: наивността, глупостта или прегателството на онѣзи западни политици, подарили на съветския си партньоръ сто милиона европейци. Сждбата на България не се решаваше въ София – реши я британско-съветския воененъ договоръ, потвърдиха я въ Техеранъ и Ялта, като въ Потсдамъ се подпечата решението, ратифицирано въ Хелзинки. Защо нашитѣ и чужди критикари на тогавашното българско правителство забравятъ онова прословуто листче на Чърчилъ съ списъка на обреченитѣ страни, върху което синиятъ моливъ на Сталинъ съ едно драгване потвърди неизмѣнния характеръ на този престъпенъ сговоръ противъ народитѣ.

Когато участъта на България се “обяснява” като наказание за съюза ни съ Германия, защо съ комунистическо управление бѣха наказани и такива вѣрни съюзници на Запада като Полша, Чехословакия и Югославия? И ако работимъ за освобождението и обновлението на Родината, не бива да затваряме очи предъ тѣзи факти: производитѣ на “великитѣ западни демокрации”.

Бел. рег.: Статията е отпечатана презъ 1972 г. въ сп. “Борба”. Днесъ отново, въ интересъ на историческата истина, я представяме на вниманието на читателитѣ ни съ незначителна редакторска намеса.

Титан на българския дух

217 години от рождението на епископ Неофит Рилски

Никола Понпетракиев (Понпетров) Бенин – Неофит Рилски, е роден на 28 април 1793 г. в Банско – малко балканско селище, разположено в подножието на Пирин планина.

Дядото на Никола – Беню Петракиев Бански – българин за времето си много интелигентен и образован, говорещ свободно гръцки, турски, сръбски и малко немски, е положил основите на търговската фамилия Бенини като керванджия, пренасящ стоки из Анадола, Смирна и Кавала.

Бащата на Никола – Петраки (Петър) Бенин, още на 17-годишна възраст е изпратен в Цариград да се изучи в Гръцката духовна семинария. Запопен, служи известно време като просветник в Мелнишкото духовно училище. В началото на 1788 г., вече придобил завидно духовно и светско образование, оставя расото и започва търговия.

Смел и енергичен по природа и несъмнен родолюбец, “чорбаджи Пеша Бенин” не се скъпял да подпомага бедните си сънародници както в заробена България, така и извън нея. Особено бил щедър към българските хъшове на Перун войвода и сръбските “хойдуки” на Драже Вълчевич, които щъкали из Рила и Пирин, раздавайки по своему правда и истина, а в тежките зимни нощи се свличали към Банско, за да намерят приют в дълбоките зимници и мазета на огромната къща на чорбаджи Пеша.

В тази къща, крепост на многолюдната фамилия Бенини, малкият Николчо растял и поумнявал в една динамична атмосфера на много различни хора, много пари и опасни бунтарски идеи. Увлечал се както от лова на риба и плуването в близката река Демянка – наречена по името на първия в Банско воденичар дядо Демян, така и от книгите, музиката и живописата.

Покойният му дядо Беню Бански, наред с честното търговско име му е завещал грамаден брашовски санджък, пълен с книги, които привличали момчето, и Никола винаги намирал време след игрите и лудориите да поразгледа книгите.

След завършване на Банското килийно училище на даскал Грую Петков, Никола е изпратен през есента на 1811 г. от ученолюбивите си родители в Рилския манастир – по това време “свят олтар” на българщината в заробена България, за да се доучи на четмо, писмо и иконопис.

В манастира попада на изключителни личности – големия български зограф Тома Авишанов и високо ерудирания теолог и педагог отец Авксентий. След близо четири години учение в манастирската света обител младият монах Никола – покръстен вече на Неофит, продължава образованието си в прочутата през XVIII в. Мелнишка гръцка духовна школа, която завършва през 1821 г.

Завръща се отново в Рилския манастир и заживява в "постната" килия на манастирската църквица "Св. Лукаш", където написва десетки педагогически правила, стотици преводи на български и съставя български учебници, които всъщност представляват основата на новата българска образователна система след Освобождението.

В дългите самотни нощи, заробен в старинната книжнина на хилядотомната манастирска библиотека, младият монах, ставайки духовно съ-

причастен на отминалите исторически събития, много често започва да си задава въпроса: "Защо е така тежка съдбата на България?!"

От лятото на 1832 г. съвместно с монашеските си задължения Неофит Рилски започва тежкия, но благословен труд на учител и възпитател на младото българско поколение в Ст. Загора, Самоков, Троян, Габрово, Копривщица, като разнообразява учебния процес с нови, интересни и полезни предмети и програми. Навсякъде е приет сърдечно, търсен и уважаван не само за изключителната си ерудиция и култура, но и за неподправено демократичния си много възпитан и деликатен начин на поучения и наставления.

В късната есен на 1834 г. в Габрово пристига големият български патриот, одеският търговец Васил Априлов. Той търси съдействие от будното българско монашество за откриване на светско училище в Габрово. Непримирум радетел за създаване на нова учебна книжнина и реформирането на българската килийна образователна система по европейски образец, Неофит Рилски, използвайки солидните връзки на баща си в Цариград и подпомогнат от екзарх Антим I, успява да получи разрешение от Високата порта, което служи на Васил Априлов да построи и обзаведе първото в България модерно светско училище в Габрово, открито с тържествена литургия от Търновския митрополит Климент (Васил Друмев) на 24 май 1835 г.

Отец Неофит Рилски никак не е бил равнодушен и към националноосвободителните движения и борби на българския поробен народ. Свързан чрез роднините си със сръбския борчески интелектуален елит, честичко се е зачитал в "Горски пътник" на Раковски и неговите революционни позиви, прехвърлени в гънките на някое черно расо, под което тупало мъжко българско сърце. От време на време се зачитал в малките брошури "Вестител" на Каравелов и комитета в Букурещ.

Дядо Неофит разбирал и уважавал помислите на тези несъмнени български родолюбци, но тежко съмнение дълбаело душата му – ще се вдигне ли единен този петвековен робски народ? Не е ли разединен от мнителност, страх и егоизъм народ? Вярно, българинът оцелявал и в най-тежки времена, но оцелява като роб?! "Защо, о, Боже, е така?!"

Двадесетина години по-късно, вече в свободна България, един велик българин, отличен познавач на народопсихологията на българина по това време, в края на знаменития си роман "Под игото" потвърждава по своеобразен начин съмненията на дядо Неофит: "...и той бе единственият (Мунчо), който се опита да протестира..."

Въпреки съмненията си, основани на вродената му мъдрост, огромен житейски опит и твърдото му умозаключение, че българите никога не могат сами да се отърват от османското робство, Неофит Рилски благоговееел пред личността на дякон Левски, когото лично познавал от единствената им среща през 1864 г., уредена от протоџерея на Габровския манастир отец Милан Стремски в самия манастир.

В студената зима на 1873 г., надвесен над поредния превод на български език от гръцкия катехизис, дядо Неофит научава в килията си от проходящи богомолци страшната вест за залавянето и обесването на Апостола. Много тежко му става най-вече от предателството за пари и от това, че от създадените от Апостола 23 комитета в България с близо 3000 души членове – млади и здрави българи, не се намира нито един да се опита да отърве дякона от агаряните, въпреки че мнозина са знаели още от залавянето му край Кърпина.

Престарял, но все още с железен дух и непоколебима воля за живот, Неофит Рилски преживява и ужасната мъка от Априлските кланета през 1876 г. в Перущица и Батак и гибелта на Ботев във Врачанския балкан през същата година.

През юни 1877 г. дядо Неофит посещава бащината си къща в Банско и между срещите с останалите живи свои роднини и близки се среща случайно и със свой стар акран от старата турска махала в Банско, с когото някога са играли, ловели риба и се къпели в река Демянка.

Двамата старци – кажи-речи вече пътници за "оня свят", подпрени на бастуните си, са се спогледали изненадано и мълчаливи. Единият – висок, слаб, в богато обшита със сърма греха и екселбанти на висок императорски служител, с тежък пискюл на феса, увиснал над снежнобели вежди и кръгла арабска брада, другият – широкоплещест старец в широко черно расо и дълга, гъста бяла брада с тежък железен кръст на гърдите.

"Хей, Никола ефенди, бях чувал за теб, че си станал голям Папаз челеби паша, ама не очаквах да те видя след толкова години! Велик е Аллах, че среща човек с човека... хайде, ела да пием по едно кафе при Ючбунарлията..."

Под големия бук двамата побелели мъже от два различни отиващи си свята – на поробител и на поробен, но носещи още в сърцата си топлината на великото детство и детските игри, неопетнени от "политически и други интереси", се наблюдавали мълчаливо и бавно отпивали от малките филджанки. Българинът не изгържал: "Ех, Недир ефенди, и аз научих, че след Роберт колежа в Цариград си станал валия на Драма... Ама какви хора сте бе, Недир?! Клахте и жени, и деца..." От възмущение голямата бяла ръка на дядо Неофит се разтреперва. От очите му заискриват жлъч и омраза. Старият турчин оставил наргилето и разперил молитвено ръце: "Ама аркадаш Николчо, вярно, прав си, ама... кръв кръв иска, братко. Ние ли започнахме това кърваво ешмедеме, или вие? А можехме ли ние, двамата с теб, да спрем този кървав золумлък? Калабалък рая загина и голяма гюрюлтия се вдигна в Европа и Московията... Николчо аркадаш, и за нас се задава кърваво мурабе, както е тръгнало, няма да мине година, и ние ще си отидем от тази нещастна страна, ама вашата рая пак рахат няма да намери! Едни ще я освободят, други ще я удушат! Вашите "адам акълли" – българите-потурнац ги наричаше баща ти Пеша, Аллах мир на душата му да дава, тези българи, дето не излизаха от конака ни... Хайде холан, приятели бяхме, приятели да си останем... зло не си видял от мен, зло не съм видял от теб... Я се

видим вече, я не...” Очите на стария турски офицер овлажнели от свидния спомен по безгрижното и волно детство. След малко се разделили, за да не се видят вече никога.

Дядо Неофит посреща Освобождението на преклонната 85-годишна възраст, все още с енергичен и бодър дух, и въпреки разклатеното си здраве започва да помага с каквото може и както може на първия министър на просвещението в освободена България проф. Марин Дринов.

На 26 юни 1879 г. е поканен от Антим I – председател на Народното събрание, на тържеството във Велико Търново по случай коронясването на първия държавен глава на българите принц Александър Батенберг, който след положената клетва пред народните избраници встъпва на българския престол под името Александър I княз Български.

Само след година дядо Неофит става свидетел на започващите дръзги, крамоли и несъгласия в Народното събрание и правителството. Наблюдава изострящите се политически интриги и борби в името на “кой да води бащина дружина и да лапа от народната погача”. Престарелият възрожденец и просветител възприема много болезнено този поврат на нещата в новоосвободена България и силно отвратен, се прибира в манастирската си килия.

В края на лятото на 1880 г., чувствайки как силите му постепенно го напускат, успява да се дотърпи по една малка пътечка за “саат време” до гроба на свети Иван Рилски, който в 938 г. основава манастира, и както правел на младини в моменти на тежки терзания и размишления, дядо Неофит коленичил върху буренясалия гроб с безмълвен въпрос към духа на светията: “Иване Рилский, светия българский, кажи ми докъде ще стигне нашата нещастна Българийка...” Отговорил му само мощният тътен на Балкана. След няколко месеца, в мразовитата зима на 1881 г. в четвъртия ден от месец януари, дядо Неофит склопил завинаги тихо очи, забравен от всички.

Няколко години след смъртта на Неофит Рилски един друг титан на българския възрожденски дух – Петко Р. Славейков, пише най-черното, но най-правдиво четиристишие в българската поезия:

**Какъв бе подвиг! Как се свърши!
Свободни роби в нов синджир!
Не сме народ, а живи мърши!
И пак тегло, и пак немир!**

Д-р Гр. М. Цветков

**Българска
мафия**

Корупция и организирана престъпност. Ново съдържание на понятията

Откъс от книгата на Юрген Рот “Новите български демони”

Когато става дума за понятията организирана престъпност или мафия, от край време съществуват установени представи, оценки и митове. “Законът за мълчанието” (omertà) не дава възможност за достоверни емпирични констатации”, казва Волфганг Хецер, съветник на директора на ОЛАФ в Брюксел. Според дългогодишните му наблюдения честото

“двойно местоположение” на членовете на организираната престъпност – и в нелегалност, и като свободни граждани – усложнява много ефективното наказателно преследване. При това организираната престъпност в нейната развита форма не се характеризира само с планиране и извършване на криминални деяния, въпреки че на някои много

им харесва да я ограничават само в тези рамки. Споменатите лични задължения, връзки и мрежи от взаимоотношения съществуват и функционират и извън конкретни сфери на престъпността, представляващи интерес за наказателното право. И това важи особено за България, както ще видим от примерите с групировки като ВИС, СИК, ТИМ или други конгломерати от фирми. Тук организираната престъпност се отличава по принцип и със социални мрежи в рамките на дадена област, град, район или страна. По този начин, естествено, се улеснява замаскирането на незаконните действия.

На този фон не е чудно, че не съществува единно мнение за необходимостта от официално определение за организирана престъпност. В декларацията по случай петдесетгодишнината от подписването на Римските договори ("Берлинска декларация" от 2007 г.) Европейският съюз обещава да води обща борба срещу тероризма, организираната престъпност и нелегалната имиграция. Изпълнението на това обещание обаче е възможно единствено ако налице са редица предпоставки. Към тях не спада само валидната из цяла Европа ясна концепция за това що е организирана престъпност. Необходимо е и разграничаване от вече отживели разбирания. Досега с организираната престъпност се свързваха – почти рефлекторно – определени понятия: наркотици, проституция, трафик на хора, насилие, мафия.

В общественото възприятие организираната престъпност попада в митологичния "подземен свят", който далеч от гражданското общество води свой живот с тайнствени ритуали и традиции, далеч от центровете на социалния, икономическия и политическия живот. Това разбиране осигурява оневиняване на политическия елит. "Мафията" – това винаги са другите, чуждите, далечните, зловещата заплаха, която идва отвън – заплашва добре подредения собствен свят и с брутална енергия тормози безупречните граждани или ги развъртава с корупционни практики.

Бегъл поглед по страниците на който и да е български вестник обаче разкрива съвсем различна картина. Съобщенията за криминални престъпления по всички етажи на икономиката, администрацията и политиката би трябвало да доведат до коренно различна оценка на организираната престъпност. Тя би засегнала не само отделни нейни сфери, но и "обичайните заподозрени". Традиционното разбиране за организираната престъпност във всеки случай трябва да се промени. Изключително атрактивните възможности предвид размера на

средствата, отпускани от ЕС и от обществените каси, и продължителният период на икономическа и системно-политическа промяна направиха методите на престъпната дейност по-изтънчени. Особено опасните представители на мафиотските структури вече прибегват до търговски калкулации и с далновидността на бизнесмени много точно определят къде са най-големите печалби и най-малките рискове. Не на последно място, по тези причини през последните години **организираната престъпност направи редица качествени скокове. Така във все по-голяма степен ѝ се удава във всички страни планомерно да използва разликите в жизнения стандарт в рамките на ЕС,** структурните промени, типичния за отворения вътрешен пазар занижен контрол, големия брой и комплексността на законодателните актове, **както и податливостта към корупция на част от икономическия, политическия и управленския елит.**

Все по-ясно става, че (дали в България, или в други европейски страни) всички ние живеем в общество, в което висша цел е максимализирането на печалбата. В такива общества организираната престъпност има всички шансове да процъфтява. Не бива да се изключва и съмнението, че досегашните принципи на лоялната конкуренция в икономиката, придържането на администрацията към законите и политиката в името на общото благо са сменени или сега се подменят от "гангстерския принцип". Също така обаче е ясно, че понятието "организирана престъпност" може би е изтъкано от митове, оценки и спекулации. И все пак за организираната престъпност вече се говори като за "форма на икономика". Тук не става дума за мафията като конкретна историческа и, за съжаление, актуална разновидност на организираната престъпност. **Касая се по-скоро за глобализираната система на една неконтролируема сила.** Понятието трябва да се разбира като метафора на израза "злоупотреба с власт по различни начини". Организираната престъпност е белег не само на структурно слаби общества. Тя вече се е наложила във всички икономически и политически системи. Не прави изключение нито едно равнище на икономиката, управлението или политиката.

Укриване на данъци, корупционни практики и систематично беззаконие в икономически предприятия от световен мащаб водят до функционални и структурни взаимовръзки с организираната престъпност. Действително все още не може да се говори за пълно покриване

между определени предприятия, правителства и администрации. Във все повече страни обаче вече се забелязва, че **финансовите нужди на партии, властовите интереси на политици, ориентацията на печалбата на концерни и подкупността на водещи профсъюзни членове по опасен начин се сливат в едно цяло. България е една от тези страни.** Същевременно корупцията се превръща в един от най-важните принципи на функциониране на глобализираната икономика. Тя помага на организираната престъпност по пътя ѝ нагоре. Прилагането на сила рано или късно става излишно. Може би поради постижимата чрез корупцията безшумна ефективност забравяме, че икономическата престъпност в национален и световен план е основна опасност, която става все по-голяма.

Анализаторът от ОЛАФ Волфганг Хецер казва по този въпрос: *“Някои хора настойчиво се питат дали икономическата престъпност вече не е специална част от онази “анархистична икономика, стремяща се към максимална печалба”, която облагодетелства спекулантите, възпрепятства*

дългосрочните инвестиции и прави невъзможен трайния икономически успех.” В европейското правно пространство едва ли има призната дефиниция за корумпирано поведение. Проблемът е в това, че не винаги традиционни, различни за всеки език наименования и понятия съвпадат. Така например в договорите и документите на ЕС английското понятие за корупция (corruption) е преведено на немски език като подкуп (Bestechung), макар че английското bribery (подкуп) в никой случай не съдържа всички аспекти на феномена корупция. **Корупция означава “подкуп, патронаж, непукизъм, злоупотреба с обществена собственост и незаконно финансиране на партии или предизборни кампании”.**

И така, положението вече е доста сложно, защото от много време насам не става дума само за “класическите” престъпления на корупция при държавните служители, а – с тенденция към засилване – за неправомерни действия в частно-икономическия сектор.

Обективно

“Напрег, гругари, смело...”

Така започва един български комунистически марш. Пропит от злъч, ненавист и апел за борба срещу “омразния капиталистически строй” и не само срещу него, но и срещу “монархо-фашизма”. Той е погет гнес от високопоставени “държавни мъже”, които всячески се стремят да оневият комунистите терористи. През 2009 г. президентът на България и върховен главнокомандващ поднесе на обществеността, че най-големият български, но и със световна слава поет, бил Никола Йонков Вапцаров. А истинското му име е Никола Иванов Вапцаров, но това са “гребни детайли” на фона на изнесеното за него. Нещо повече, в Народния театър по случай 100-годишнината от рождението му беше направено голямо честване. Бабички и дядовци от комунистическия електорат просълзени слушаха благите думи за него. Но действителността е друга. Когато е изправен пред съда за неговите злодеяния, е била разпитана като свидетелка и поетесата Елисавета Багряна. На въпроса на председателя на състава дали творчеството му е на такава висота, че може да послужи като смекчаващи вината обстоятелства, тя без думи, с поклацане на глава е гала да се разбере каква стойност имат неговите “гениални произведения”. За да се вдигне още повече шум около Вапцаров, беше изгadena и пощенска марка. Но ако човек прочете делото, което е водено през 1942 г. срещу ЦК на БКП, от гадените показания на свидетелите няма да се поколебае да приеме, че Никола Иванов Вапцаров е бил

терорист, който със забранени от закона средства се е борил срещу законоустановения ред в Царство България. Така че, когато се говори и пише за някой “голям герой”, неговите другари трябва да надникнат в неоспоримите, автентични и безспорни доказателства по темата. Но както казва латинската сентенция: “За мъртвите добро или нищо”, а за последния – нищо!

В жълтата преса освен това се появиха и опровержения от някои от доносниците, че **доносниците на ДС** са оклеветени и че изнесеното за тях не е вярно! С различни доводи и лъжливи твърдения, разбира се, неуспешно те отричат това, което е писано за тях, в Бюлетин 1 и в други материали. Освен това във в. “Галерия” от 29 декември 2009 г., на стр. 20, може да се прочете: “Членовете на комисията “Константинов” дискредитираха 3 хиляди българи.” Но за тези “герои” това вече е известно и ние трябва не само да ги подминаваме – че те за **мизерни възнаграждения** са предавали освен своята съвест (ако изобщо са имали такава), но и своите близки, дори родителите си. А какво и кой ще каже за обемистия труд на горната комисия под надслов: “КГБ и ДС – връзки и зависимости”?

На стотици страници са описани как комунистическата партия, МВР и други техни сътрудници са изпълнявали нарежданията на ЦК на БКП и Политбюро. Е, и срещу това ли другарите днес от прекръстената БКП в БСП ще реагират? Кой и кога ще проведе тържество за увековечаване на тези чудовищни злодеяния? А напоследък се чува и приказки, че Трайчо Костов Джунев бил напълно реабилитиран. И тук не е излишен въпросът: Кой го качи на бесило то полужив, защо срещу него и Иван Масларов не се произнесоха смъртни присъди? Само те ли бяха в тежко материално положение и лошо здравословно състояние? И още много други въпроси могат да се поставят. И сега агитпропчиците и селкорите трябва да кажат и напишат нещо по този и други въпроси. Темата е безкрайна, но тя трябва да бъде продължена и да излязат наяве всички онези злини, които са сторили от създаването си БКП и нейните сателити. Не е ли редно вождът и учителят на осъвременената БСП Сергей Станишев чрез средствата за масова информация да поднесе извинения за всичките тези злодеяния. Но тук важи това, с което започнах настоящия материал: “Напред, другари, смело...”

Николай Начев, адвокат

Договорът-заговор от 1867 г.

През 1867 г. под егидата на Русия и Австро-Унгария във Виена е подписан таен договор между Сърбия и Гърция за подялба на България.

Този т.нар. договор е всъщност международен заговор за подялба на България. Начело на заговора е... Русия!

Последиците от този договор-заговор са трагични за България:

1. Още през същата 1867 г. в Белград е разтурена Втората българска легия, а legionерите са изгонени от Сърбия!
2. През есента на 1876 г. Цариградската конференция, която определя обширни територии за българска автономия, е разтурена.
3. През лятото на 1878 г. в Берлин е “ревизиран” Санстефанският договор!
4. През 1885 г. Сръбско-българската война е също заради договора-заговор от 1867 г.
5. През 1913 г. Междусъюзническата война е също заради договора-заговор от 1867 г.
6. Ньойският договор от 27 ноември 1919 г. също е съобразен с договора-заговор от 1867 г.
7. Парижкият договор от 1947 г. също е съобразен с договора-заговор от 1867 г.

Въз основа на Парижкия договор от 1947 г. Европейският парламент трябва да ревизира всички предишни договори и да приеме решение: всички земи по Санстефанския договор да минат под наша юрисдикция, примерно от 3 март 2009 г.!

Магистър ГерТоменски – просветител-експерт,
аналитик – възстановител на историческата истина

Нови книги

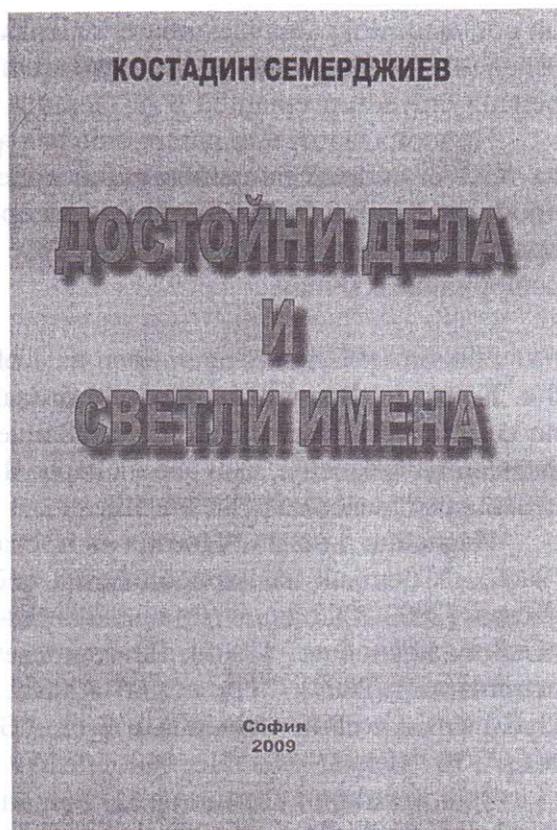
В настоящия свой труд Костадин Семерджиев отдава дължимо внимание на редица дейци на българското национално-легионерско движение. То се нуждае от вярно, честно и достойно разкриване на богатата си родолюбива роля, която има в най-новата история на България. Самият автор е верен продължител на делото на своите родители – майка Бонка и баща Георги, потомци на отгали се в жертва на борбата за доброто на страната ни.

Роден на 24 април 1924 г. в гр. Фердинанд (сега Монтана), Костадин Семерджиев и преди, и след завършване на гимназиалното си образование в София, се посвещава с изключителна преданост на това движение като един от неговите младежки ръководители. В родния си град и в столицата е ревностен издател на публикации, които се разнасят из страната сред младежките секции на легиона. В ШЗО, като редактор на сп. “Дух и победа” той създава широко общуване с много дейци от страната. До 9 септември 1944 г. влага способностите си за подготовка на предано поколение в борбата за национални идеали на осакатената от Нюйския диктат наша Родина.

Навсякъде, където е бил, подир тежките репресии, преживени след 9 септември 1944 г., Семерджиев е влагал сили, талант и мировъзрение за толерантна и почтена борба за това чисто и родолюбиво дело, за тези достойно живели и светли личности, на които е посветена книгата.

За контакти: Костадин Г. Семерджиев, ул. “Проф. П. Райков” 11, 5350 Трявна

Доц. Димитрина Нанева, доктор по философия, работи в Лаборатория за изследване и разрешаване на конфликти към Философския факултет на Софийския университет “Св. Климент Охридски”. В магистърската програма “Регионална и политическа география” на Геолого-географския факултет чете лекционните курсове “Политически системи” и “Политически идеологии”. Отговорен секретар на сп. “Един завет” – орган на Съюза на възпитаниците на военните на Н. В. училища, Школата за запасни офицери и родолюбивото войнство и гражданство. Автор на монографиите: “Алиансът

Димитрина Нанева

ПАРАЛЕЛНА ИСТОРИЯ

Национализъм
и европейската идея
(1789 – 1945)

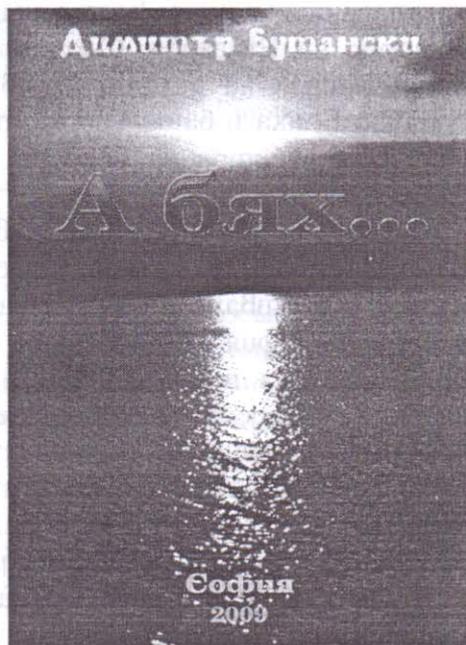
на социалдемократическата и либералната партия в Англия” (1988 г. – платена, но не издадена!), “Национализъм – изборът” (2005), “Политическите идеологии” (2008), на редица студии и статии в областта предимно на националната проблематика.

Национализъм или патриотизъм, родолюбие или “фашизъм” остават и в началото на XXI в. спорни понятия; нещо повече – дори в границите на Европейския съюз те продължават да бъдат обект на теоретични и политически спекулации. 65 години след края на Втората световна война вече разполагаме с моралното основание да погледнем историята в очите...

Димитър Бутански е роден на 1 октомври 1947 г. в с. Койнаре, Врачански окръг, в българско православно семейство. Има висше образование – специалност фармация. Семейен е, има две дъщери. Член на Съюза на независимите български писатели от април 1999 г.

Издадени книги: “Поезия и проза” (1993), “Зов” (2000), “Светлик на народополезна дейност” – в три части (2002-2003 г.), “Дом мой – България!” (2003), “Освобождението” (2005), “През прелеза” (2006), “Към истината” (2007), “На пътя” (2008), “Орис” (2009). Публикувал е свои материали в сп. “Борба”, в. “Легионер”, в. “Век 21”, в. “Червенобрежка трибуна” и др.

За контакти: Димитър Ц. Бутански, ул. “Петко Д. Петков 15, 5986 Койнаре

Пишат ни

Париж, Франция

Уважаеми Господинъ Спасовъ,

Извинявайте, че тъй късно Ви благодаря за двата броя “Борба”, които получихъ преди нѣколко гена съ голѣмо удоволствие, както винаги. Предагохъ втория брой на нашия отецъ Петеръ Симеоновъ, който познава почти всичките българи въ Парижъ, тъй че той знае точно на кого да го предаде. За тук Ви моля да предадете занапрѣдъ този 2-ри брой прѣко на отецъ Симеоновъ, ако е възможно.

Всѣка вечеръ чета на компютѣра българските новини на БНТ. Учудва ме и ме възмущава вѣроломното нападение на 2-дата Върбановъ, Станишевъ и други, които изискватъ отъ сегашното правителство това, което тѣ не направиха, когато бѣха на власт. Комунистите си оставатъ комунисти и като такива критикуватъ, лъжатъ и даватъ уроци безсрамно.

Да заживѣе България почтена и здрава, както преди Втората свѣтвна война. Дай Боже!

Вамъ искрено и почтено преданъ
Петъръ Делчевъ

Честито Рождество Христово и Новата 2010 година.

С пожелание за здраве и успешна работа на Българския национален фронт и редакцията на "Борба".

Благодаря за редовното получаване на списанието

Александра Аделблом, Швеция

До редакцията на сп. "Борба"

Уважаема редакция,

Честито Рождество Христово!

Желая на редакционния колектив на сп. "Борба" здраве и гръзновение във вашата благородна дейност през 2010 г.

За България!

Ваш читател

Жорес Георгиев, Ст. Загора

Уважаеми г-н Спасов,

По случай настъпването на новата 2010 г. поздравявам редакцията на сп. "Борба", лично Вас и всички читатели на списанието, които живеят по всички континенти на нашата Земя. На всички българи пожелавам щастие и творчески успехи през новата 2010 г. Истинско удоволствие изпитвам, когато чета сп. "Борба", защото то е сега единственото списание, което продължава да укрепва борческия български дух. Списанието вдъхновяваше българските емигранти в чужбина и запази техния борчески дух. Днес същото списание играе важна роля за обединението на целокупния български народ. Чрез него общуват българските емигранти и българите в родината.

Пожелавам на сп. "Борба" да продължи още дълги години своята патриотична дейност и укрепва българския национален дух.

Здраве, успехи и много щастие на българите по света!

За България!

Инж. Кирил Крумов ветеран от войната,
почетен гражданин на Враца

Новата година

**Честита Новата година
в християнските страни,
над хубавата ни родина
изгряха бисерни звезди.**

**Със радост всеки я посреща,
защото носи светлини,
човешката душа гореща
създава огнени мечти.**

**Човекът винаги желае
да има по-добър живот,
със своята душа мечтае
за легендарния възход.**

**Кумири светли той създава
за своите щастливи дни,
желае слънце да изгрява
през идващите бъднини.**

**Мечтите силата създават
на всяка огнена душа
и винаги ни вдъхновяват
за благородните дела.**

**Честита Новата година
на българите по света,
да помнят своята родина
читателите на "Борба".**

К. Крумов

Уважаема редакция на сп. "Борба,
Казвам се Петър Петров. На 9 септември 2009 г. бях на панихидата в памет на убитите български граждани през време на комунистическата власт. Там ми дадоха един брой на вашето списание "Борба". След прочитането му разбрах, че то отговаря на моя интерес, независимо че съм едва на 16 години и съм ученик. Интересувам се от политика и мразя диктатурата. Историята е моят любим предмет. Мразя комунизма като диктатура и ще се боря срещу него, независимо че не съм агресивен.

Чрез списанието искам да кажа нещо на целия български народ:

"Народе български, остави този страх и мълчание! Въръжи се за борба срещу неправдата, защото мълчанието днес ще роди виковете утре!"

Моля ви да ме абонирате и изпращате сп. "Борба"

С уважение: *Петър Петров*

Драги Петре,

Твоето писмо ни впечатли с прямотата си. Списанието се разпространява безплатно. Ще бъдеш абониран и то ще ти се изпраща редовно.

БОРБА

Прочетох списание "Борба" и много ми харесва. Желая да го получавам и да го чета редовно.

Алекси Тр. Еленков

Бел. рег. – Г-н Еленков, ще получаваме и четете "Борба".

Рано е

*Рано е за спомени и грижи,
за пътища, стъпки в света.
Все още търсим връх и хижи –
сред тръни, лист и суета...*

*Все още сме надеждни, млади –
по дух и паметни следи.
Все още палим чувства-клади –
тъй, както някога, преди...*

На СБНЛ

*Все още можем да сме чудни,
да даваме от своя Аз.
Не казват ни, че вече сме мудни,
че сме затихващи, "не в час".*

*Е, понякога настава зной.
"печем се" също в нечий ад.
Липсва ни и мъничко покой.
Нерядко ни сподиря гад.*

*Но ний вървим и будим сила.
Прегазваме реки без брод.
Подаваме на слаб закрила
и теглим вред – напред, на ход!...*

Ние знаем, ние можем!

Ние, природно унаследените с чест и достойнство истински българи, знаем своя първоизвор на дух и материя, можем да съществуваме при оптимално изпитни условия на "аеробно дишане", да водим борба за нормална приоритетна изява и утвърждаване на своето свещено начало, твърдо и неотменно следвайки своя Божествен генезис!

Ние ще превъзмогнем всевъзможните пречки и фатално насочени срещу нас посегателства на Античовека и ще постигнем заслужени успехи в нашето богоизбрано премъдро развитие на духовна и материално-творческа извисеност.

Ние, проверените и утвърдените от Бога във времето и пространството генетично автентични българи – с ум и разум, с душа и сърце, с благословени и богоугодни дела, ще съумеем да изградим една видимо Нова, свещена култура и жизненост – достойни за безсмъртие! Нея – българската!

...И истинският човешки свят ще възтържествува в своя апогей – с Нас и чрез нас! – сега и во веку!

Димитър Бутански

Редакционният комитет на "Борба" с поклон благодарни на хилядите читатели на списанието за поздравленията, изпратени от тях във връзка с Коледните и Новогодишните празници по пощенски и електронен път.

Комитетът моли за извинение, че технически му е невъзможно да отговори поотделно на всички писма.

Драги приятели, ние по достойнство преценяваме вашия жест лично и като съпричастие в общата борба за бъдещето на България.

Приемете нашите искрени пожелания за здраве и напредък в начинанията.

За България! Борбата продължава!

ОБЯВА

ОБЯВА

ОБЯВА

ОБЯВА

ОБЯВА

Продавам комплект полиграфически машини:

1. Печатарска машина "Роланд-Фаворит"
2. Книговезки нож "Перфекта"
3. Копирна машина "Калле-Ва-578"
4. Телбот-машина "Верома"
5. Биговачна машина – механична
6. Компютър с принтер "Хюлет Пакард"

Включително захранваща ел. инсталация с измервателните уреди и охранителна сигнална инсталация.

За връзка: тел. 0887 00 44 51, 0887 34 13 49

In memoriam**ДЖАК КЕМП (1936-2009)**

Девет месеца от смъртта му

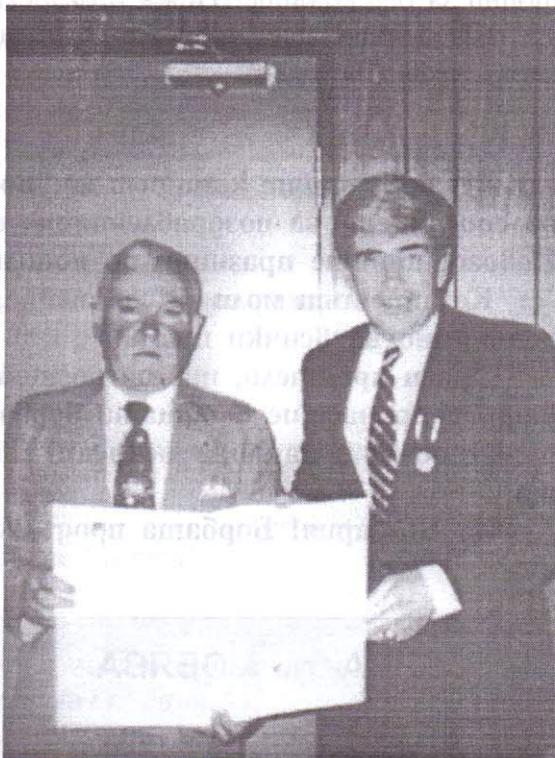
На 2 май 2009 г. престана да тупти сърцето на един от най-известните американски политици на нашето време – Джак Кемп. Тези, които го познаваха, ще го запомнят като необикновена личност, която трансформира своите идеи от футболното поле до политическата сцена. Той се изяви като футболист през 60-те години – като член на “Бъфало Билс”. Впоследствие влезе в политическия живот на страната и в продължение на 40 години като конгресмен представляваше интересите на своите избиратели от щата Ню Йорк.

В живота има хора, които се раждат и умират, други изпълват със съдържание живота си и оставят на поколенията примери, които намират последователи и спомагат за постигане на благородните цели с по-добри резултати. Ние – българите, живеещи в САЩ и специално членовете на БНФ, ще запазим спомените за един от известните политици на нашето време. В своята ангажираност като политик той намираще време да изрази поддръжката си за нашата кауза – премахването на комунизма в България и изграждането на свободна и независима страна. Всяка година на 3 март той изпращаше прокламация до БНФ в подкрепа на идеите и целите, които ние защитавахме, идеи, които и до днес са живи.

Незабравими ще останат спомените на г-н Миро Гергов за срещите и разговорите, които е имал лично с “Джак”, както го наричаше Миро. За нас името на г-н Кемп ще остане в историята на българските емигранти като наш приятел и поддръжник. Неговото име ще ни вдъхновява в непрестанната ни борба за пълното премахване на комунизма в нашата Родина.

Нека е вечна паметта му и мир на душата му!

Български национален фронт – Бъфало, САЩ

Г-н Миро Гергов (в светлия костюм) награждава от името на Българския национален фронт конгресмена г-н Джак Кемп със златния почетен орден на организацията, 1980 г.

ДС и КГБ – връзки и зависимости

Документалният сборник “КГБ и ДС – връзки и зависимости” е подготвен и издаден от Комисията за разкриване на документи и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия.

В предговора към него доц. д-р Йордан Баев ясно и недвусмислено отбелязва зависимостта на Държавна сигурност (ДС) от Комитета за държавна безопасност (КГБ) на СССР, което потвърждава, че по-мощните акции на ДС са били не само пряко наблюдавани от съветските “инструктори” към Министерството на вътрешните работи (МВР) на България, респективно ДС, а **са били и пряко ръководени от тях.**

На стр. 11 доц. Баев отбелязва:

“...В годините на Студената война Съветският съюз неизменно играе водеща роля, докато България и останалите страни от източноевропейския военно-политически блок най-често отразяват и възприемат лоялно промените във външнополитическата линия на Кремъл. (...) Предвид своите историко-психологически особености, геостратегическо положение и оперативни възможности българските разузнавателни и контраразузнавателни организации осъществяват специфични задачи и цели.”

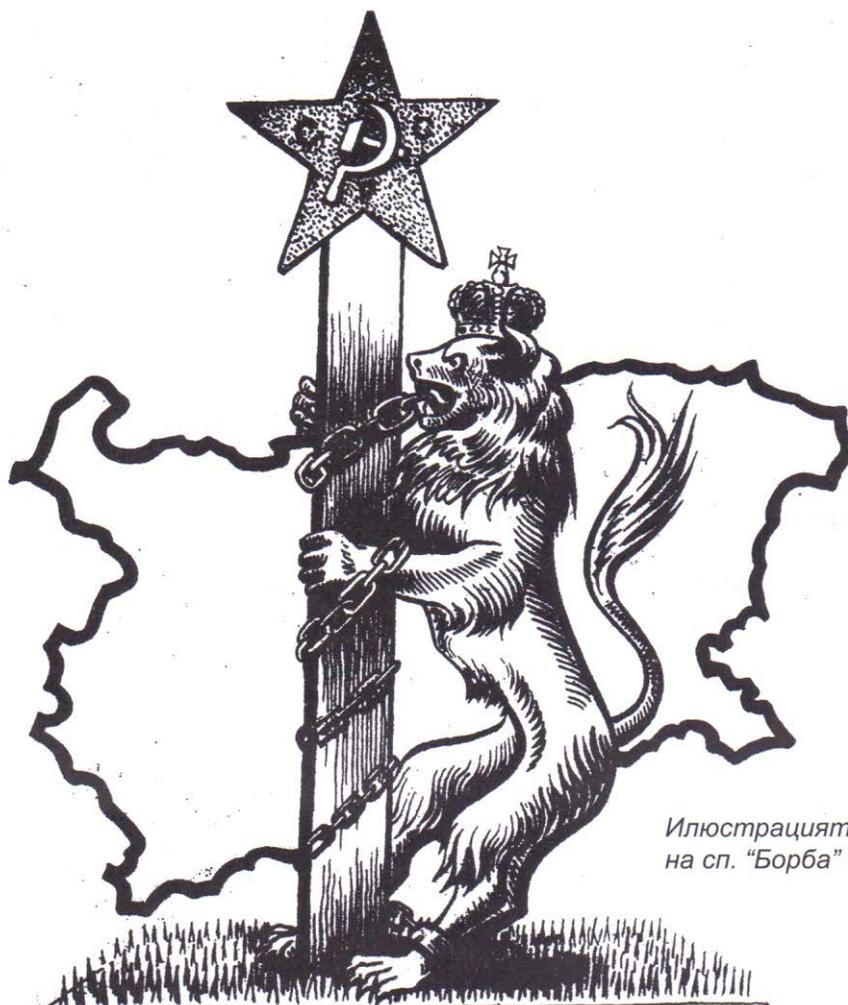
Пак там, на стр. 11-12 четем:

“Началните документи на сборника за пръв път представят автентични свидетелства за ролята на съветските съветници при МВР от времето на “късния сталинизъм”. Както е добре известно, първите съветски “инструктори” към МВР пристигат в началото на октомври 1945 г. в София. Това са полк. Л. А. Студников, полк. П. В. Голубенко и подп. И. И. Зеленски от четвърто управление на Народния комисариат за държавна сигурност (НКГБ). Основната тяхна цел е осъществяване на “преустройството” в структурите и дейността на Държавна сигурност и милицията. **Година по-късно “инструкторите” от НКГБ участват лично при фабрикуване на съдебните процеси за “военни конспирации”, чиято цел е “отстраняване на реакционно настроените офицери и генерали” от българската армия.** През лятото на 1947 г. в следствието срещу лидера на парламентарната опозиция и на опозиционния Земеделски съюз Никола Петков се включва новият представител на съветското Министерство на държавната сигурност (МГБ) “Митя” Трифонов. Полковник Трифонов пряко участва също в разпитите срещу арестуваните в края на 1948 г. евангелски пастори, а през зимата на 1949 г. за пръв път формулира “хипотезата” за “шпионаж в полза на Великобритания” от страна на заместник-председателя на Министерския съвет Трайчо Костов. В началото на 1949 г. в България са изпратени “следователите по особено важни дела” в МГБ полк. Л. А. Шварцман (известен в София като ген. Чернов) и полк. М. Т. Лихачов. Те имат важна роля в следствието срещу Трайчо Костов. Под тяхно ръководство е изготвен обвинителният акт в процеса срещу Костов и останалите обвиняеми.”

Бел. ред. Това съвсем не означава, че от разстояние не са ръководили работата на ДС, както при присъствения им “инструктаж”.

БЪРБА®
ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

*Илюстрацията е от корицата
на сп. "Борба" от 1953 г.*

9. IX. 1944 г.

9 септември 1944 – 10 ноември 1989 г.

Встъпление от Татяна Кирякова към документалния сборник "КГБ и ДС – връзки и зависимости":

"...Документите, включени в сборника, са поредно доказателство за силната зависимост на страната ни от Съветския съюз..."

Субективният фактор в управлението на държавата и на службите в СССР пряко рефлектира върху стила и методите на работа на българските служби..." (бел. ред. Има се предвид КГБ и ДС).

**Въра
Сила
Суверенитетъ**

Печатъ: Отечество ООД